

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 30.

Den 24 September 1922.

50:e årg.

Metodistkyrkan i Dalsbruk i Finland.

En ny helgedom.

Den bästa gudstjänst vi kunna utföra är att i kärlek till Gud och i lydnad för hans bud vandra genom världen såsom Kristi efterföljare.

Men vi behöva också ha särskilda tider och rum för tillbedjan, och därför bygga vi kyrkor. Somliga av dessa äro väldiga och höra till världens märkligaste byggnader, andra åter äro enkla och oansenliga. Men antingen det är en anspråkslös byggnad eller en majestätisk katedral så kan tillbedjan av Gud ske i ande och sanning och till vårt andliga väl.

Bilden visar oss den nya metodistkyrkan vid Dalsbruk i södra Finland. Och med Söndagsskolklockan, som torde leta sig väg också dit, sända vi våra unga vänner där en hälsning med önskan om Guds välsignelse.

Helmers källa.

Ett vackrare läge än smeden Lindkvist hade för sin stuga och sin smedja kunde ingen ha. Det trevna hantverkarehemmet låg invid landsvägen ett litet stycke utanför byn. En vacker trädgård omgav stugan, och trädgården var i sin tur omramad

av en ståtlig furuskog. Det såg så stilla och fridfullt ut, att främlingen, som färdades förbi, lät med välbehag sitt öga dröja vid det vackra stället så länge som möjligt.

»Men den fattige har icke alla privilegier», brukar min gamla mor säga. Sedan jag blivit äldre har jag kommit underfund med, att ingen människa icke ens konungen kan få allt vad han vill eller önskar.

Varje sak har sin avigsida. Och avigsidan i fråga om smedens trevna tjäll var den, att det icke fanns något vatten på gården. Källan låg på en annans ägor ett långt stycke från stugan. Hade källan legat inom hans eget område, så hade egendomen varit värd flera hundra kronor mera än den nu var.

Med stora omkostnader hade grävts en djup brunn på gården i hopp om att träffa på vatten eller åtminstone få en brunn, som nödortfött höll det vatten som vid regntiden möjligen kunde samlas. Men allt arbete var förgäves. Intet vatten påträffades. Och det vatten som ovanifrån sipprade ned i brunnen försvann i gruset.

År efter år måste därför husets folk bära vatten från den avlägsna källan. I synnerhet kom det på lärpojken lott att bära vatten, ett arbete som han ej var synnerligen förtjust i. Då smedens egna gossar blevo stora nog att göra nytta för sig, blev det deras tur att övertaga detta arbete. Men de tyckte lika litet som lärpojken om det. Särskilt var den fjortonårige Helmer ledsen över att ofta nödgas lämna sin sysselsättning och gå efter vatten. Många gånger grubblade han därför över huru han skulle kunna komma ifrån denna besvärliga syssla. Fanns icke någon källåder på närmare håll? Och var det säkert, att det ej fanns vatten inom deras eget område? Kan-ske de bara hade grävt på orätt ställe? Om och om upprepades dessa frågor i hans inre.

Helmers hem låg på en låg grusås, och han hade läst i en bok, att grusåsar voro naturliga vattenledningar, och därför tänkte han, att bara han grävde på rätta stället, skulle han nog finna vatten även i denna ås. Dessa tankar lämnade honom ingen ro utan formade sig slutligen till en bestämd övertygelse, att han skulle finna vatten, om han bara sökte.

Efter moget övervägande grep han sig därför an. Han utvalde en plats invid staketet, där han ej rubbade någon plantering.

Där i den lösa, lättgrävda sanden började han att gå på djupet. Han beräknade, att då han kommit igenom det fina sandlagret, skulle han påträffa ett grövre lager av grus, som måhända vore vattenförande.

Det lösa sandlagret var dock djupare än Helmer tänkt sig, och mer än en gång var han frestad att övergiva företaget. Men i sin fantasi såg han, huru vattnet sipprade där nere och liksom väntade på, att han med sin spade skulle öppna de stängda portarna och låta det flöda fram i dagsljuset.

Närhelst han hade en ledig stund var han därför ute i sin sandgrop och grävde. Det hjälpte ej att hans far sade, att han kunde väl begripa, att han ej skulle träffa på något vatten i denna torra, lösa sand. Och det djupa grustaget som fanns i närheten visade ju tydligt att det ej lönade att här gräva efter vatten. Men inga föreställningar hjälpte. Helmer fortsatte att gräva.

Denna ihärdighet förskaffade honom mycken försmädelse från lärpojken och gesällernas sida. De gjorde sig på allt sätt lustiga över »Helmers källa», som de spefullt kallade hans företag. Och mycket gyckel och skämt fick han uppbära för sin övertygelse, att han skulle till sist finna vatten.

Det var mitt i högsommaren, torrt och varmt. Helmer hade nu hunnit så långt med sin grävning, att han kommit igenom det fina sandlagret och efter beräkning påträffat ett grövre. Med klappande hjärta märkte han även, att gruset började bli mera fuktigt. Han grävde så svetten lackade i pannan. Det sjöng och jublade inom honom, han hade lyckats, därom var han förvissad, fastän han icke såg en enda vattendroppe.

Nu kom lilla syster och ropade: »Helmer kom in och ät middag!» Och hur stor matlust Helmer annars än hade, så var det likväl svårt att just nu slita sig från arbetet.

Då Helmer kom in och lärpojken sågo hans upphettade ansikte började de på nytt att göra sig lustiga över hans källa och undrade om han ej stod i fara att dränka sig i det myckna vattnet, som skulle komma att rusa över honom.

Denna gång hade Helmer knappast tid att tacka Gud för maten, innan han på nytt sprang ut till sitt avbrutna arbete i trädgården. Men vi ha svårt att föreställa oss hans häpenhet och glädje då han fann hela

den grävda gropen ända till brädden fylld med vatten.

Med tindrande ögon och blossande kinder rusade han in och ropade att de skulle komma ut och se. Både mor och far, gesällerna och lärpojkarne skyndade ut och funno, att det verkligen fanns så mycket vatten, att de kunnat dränka sig om de velat.

Nu tystnade gycklet. Helmer blev hjälten för dagen. I stället för att betraktas som en envis dumbom, blev han nu ansedd som en duktig och förständig pojke, som inte gav sig.

Med stor möda kunde de ösa gropen

Oskarshamnsbild.

Oskarshamn är som stad inte någon gammal plats. Tidigare var den dock köping och hette då Döderhultsvik, och i århundraden torde det ha varit en bebyggd plats, ehuru utan särskild betydelse.

Nu är platsen en av Smålands mest livliga med flera industriella anläggningar samt en ansenlig sjöfart. Staden har en förträfflig hamn. Dess omgivningar äro mycket tilltalande.

Oskarshamnsbild.

läns, medan de ordentligt stensatte brunnen och försåg den med ett vackert brunnskar. Brunnen sinade aldrig och än i dag ger den mer än tillräckligt med vatten åt smeden och hans folk.

Av denna tilldragelse lära vi, att kunskap är makt. Vad Helmer hade läst om grusåsar, uppmuntrade honom att gräva, och ihärdigheten är framgångens moder. Hade Helmer slutat gräva en timme tidigare, hade måhända hela hans arbete varit förfelat.

Theo Doros.

Barnatro och bönesvar.

Lille Knut var sex år gammal och hade från sina späda år lärt sig bedja till Gud, men icke blott bedja utan även tro på bönesvar.

Kanske det kunde bli till hjälp och uppmuntran för någon mera liten bedjare, om jag ger eder del av lille Knuts senaste erfarenheter.

Nu är det så att denna lille gosse, tillsammans med sin mamma kom flyttande hit upp till Norden för något år sedan. Så hände på samma vinter, att Knut gav akt på, hur andra gossar åkte skidor, och han

greps av en oemotståndlig längtan att bli ägare av ett par sådana eller att åtminstone få låna sig ett par. Han samtalade med mamma därom, men hon förbjöd honom att låna sig fram. Men då gick det upp ett ljus i hans inre. Säkerligen kom han ihåg de tillfällen förut, då Gud svarat på bön, och han tänkte: »Jag skall be Gud om ett par skidor». Han gjorde så, och en morgon, innan han skulle gå den omkring fem km. långa vägen till söndagsskolan, bad han fem gånger till Gud om skidor.

Sedan kom det en tanke i hans inre. »Kanske jag för i dag skulle låna en kälke för att åka», men så kom en annan ingivelse: »Jag har bett till Gud, nu skall jag gå i tro». Vad hände? Hade Gud hört de enfaldiga bönerna, som uppstigit ur hans barnasjäl? Ja, förvisso.

Det underbara var att en troende ung man några dagar förut kommit att tänka på ett par små präktiga skidor, som han själv gjort, och en inre maning sade honom att dessa skulle passa mycket bra för lille Knut. Denne man hade ingen aning om att gossen hade talat med Gud om denna sak.

Just samma söndag, som Knut bedit fem gånger om skidor, hade den unge mannen tagit med sig skidorna till söndagsskolan, och då den var slut fördes den lille bedjaren ut i förstugan för att där mottaga svar på sin bön.

Jag önskade att alla, som läsa dessa rader, nu kunde ha sett hans strålände ansikte, och hört hur hans lilla hjärta klapade av tacksamhet till Gud. Han sade bland annat: »Jag blir riktigt trosstark genom det här, och då jag kommer hem skall jag riktigt tacka Gud».

Så undrade han: Vad skall mamma nu säga, då hon får se, vad Gud har givit mig? Tänk vad hon skall bli glad!»

Jublande steg han upp på skidorna för att färdas hem och glädja mamma. Men i sin stora glädje fördröjde han sig under vägen flera timmar, och vem som stod hemma i fönstret och såg med undran efter Knut, det var mamma. Han hade nog inte velat göra mamma ledsen, men se han var så glad och tiden gick så fort och nog skulle mamma bli glad då hon fick se skidorna, tänkte han.

Men för att Knut en annan gång skulle komma ihåg att skynda sig hem måste mamma neka honom att följande dag vara

ute och åka. Det kunde ju kännas svårt för honom, men till tröst fick han ha skidorna inne hela dagen, och Knut, som förstod att mamma bara ville väl, knotade ej utan sade: »Denna dag skall jag använda till tacksägelsedag». Han hade också mycket att tacka för, ty vem är väl lyckligare än den, som i barnåren lärt sig tro på Gud och bedja och få bönesvar?

Olga Tengvall.

Linnéa-klockorna.

*Ni väna små Linnéa-klockor ringen
på mossbelupen sten i skogens hus;
och sprid er oskuldsdoft, er renhets ljus,
när ni för sakta fläkt i kvällen svingen!*

*För vilsegången, fridlös broder klingen,
som mist sitt hjärtas ro i världens brus
och sölat ned sin dräkt i jordens grus—
till honom hoppets glädjebudskap bringen!*

*Ja, ringen, klingen om en bättre värld,
där ej finns oro, synd och sorg och flärd
men oskuld, trohet, frid och kärlek råder!*

*O, svingen, ringen för en sorgsen bror;
förtälj att Guds barmhärtighet så stor
borttvager smutsen, som vid dräkten låder.*

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 1 oktober.

Syndafloden.

1 Mos. 7: 16—22; 8: 13—22.

Tänkespråk: Herren känner de rättfärdigas väg, men de ogudaktigas väg förgås.

Ps. 1: 6.

Hemläsning:

Måndag: 1 Mos. 8: 6—16.

Tisdag: 1 Mos. 8: 20—9: 7.

Onsdag: 1 Mos. 9: 8—17.

Torsdag: 3 Mos. 26: 40—45.

Fredag: Jer. 31: 31—34.

Lördag: Jes. 54: 4—10.

Söndag: 1 Mos. 7: 16—22, 8: 13—22.